

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αΐων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

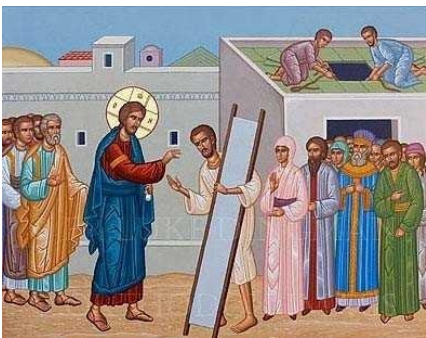
ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΙΟΥΛΙΟΥ 2019 ΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος και Παρμενά των απο-
στόλων, Ειρήνης οσίας Χρυσοβαλάντου, Παύλου οσίου
Του Εμροποταμηνού.

Έτος 12^ο Τεύχος 537

Η θεραπεία του παραλυτικού της Καπερναούμ

(Αντώνιος (Bloom) Μητροπολίτης Σουρόζ)

Ποιά σχέση έχει το γεγονός που αναφέρεται στο σημερινό Ευαγγέλιο με μας; Ποιός έχει την πίστη, την ηρεμία, την βεβαιότητα ότι κανένας άλλος παρά μόνο ο Θεός μπορεί να ξαναδώσει ελευθερία στις κινήσεις μας;

Η ιστορία δεν είναι μια παραβολή, είναι γεγονός· αλλά επίσης μας μεταφέρει κάτι περισσότερο από την δύναμη του Θεού να θεραπεύει τις φυσικές ασθένειες, εάν Τον πλησιάσουμε με πίστη· έχοντας παραμερίσει κάθε άλλη ελπίδα, αλλά γνωρίζοντας με βεβαιότητα ότι η ζωή και ο θάνατος μας, η υγεία και η ασθένεια μας είναι στα χέρια του Ζωτανού Θεού, που διάλεξε να γίνει άνθρωπος και να ζήσει ανάμεσά μας, να μοιραστεί μαζί μας τα πάντα, τον θάνατο και τον πόνο, την αγωνία του νου και τον τρόπο που ίσως μας πολεμά όταν βλέπουμε τον κόσμο γύρω μας, τον κόσμο που δημιουργήσαμε και δημιουργούμε.

Αλλά σ' αυτήν την ιστορία υπάρχει μία άλλη διάσταση που θέλω να προσέξετε. Ποιός από εμάς μπορεί να πει ότι δεν είναι παράλυτος; Παράλυτος από φόβο, από την επιθυμία να δει τον εαυτό του να δέχεται τα πιο λαμπρά φώτα της δόξας, παράλυτος από τους υπολογισμούς που δεν μας επιτρέπουν να δράσουμε, ν' αναπνεύσουμε ελεύθερα δίχως φόβο; Πόσοι από μας θα τολμούσαμε να πούμε ότι δεν διακατεχόμαστε από την επιθυμία να δούμε τους εαυτούς μας καλύτερους απ' ο,τι είναι, να τους βλέπουμε όπως δεν είναι, όπως δεν μας βλέπει ο Θεός; Πόσοι από μας θα μπορούσαμε να πούμε, «θέλω να δω τον εαυτό μου, όπως είναι – όχι μονάχα σ' όλη μου την αδυναμία, αλλά στην πτώση, την δολιότητα, την ασχήμια μου, γεμάτος από φόβο, από ματαιότητα, και αυτό εξαιτίας της επιθυμίας μου να κρίνομαι από τα εξωτερικά πράγματα και όχι με βάση την πραγματικότητα;

Και όμως ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος λέει ότι αυτός που διακατέχεται από την ματαιότητα είναι υπερήφανος στα μάτια του Θεού, ενώ για τους ανθρώπους είναι δειλός.

Πόσοι από μας ζουν συνεχώς μετρώντας τις κουβέντες τους, υπολογίζοντας τις πράξεις τους, αναλογιζόμενοι το αποτέλεσμα τους· όχι μόνο προσβλέποντας σ' ένα καλό αποτέλεσμα, αλλά με το φόβο πως θα μας κρίνουν οι άνθρωποι; Πόσο φοβόμαστε να κοιτάξουμε τον εαυτό μας και να δούμε την αλήθεια, να μην κοιτάζουμε πια στον παραμορφωτικό καθρέφτη που δείχνει σε μας και στους άλλους τους εαυτούς μας όμορφους, αποδεκτούς, ευγενείς, αγνούς - αλλά σ' έναν άλλον καθρέφτη, τον καθρέφτη της συνείδησης μας, τον καθρέφτη των λόγων του Θεού και της κρίσης Του, που γνωρίζουμε, αλλά απ' όπου αποστρέφουμε το βλέμμα μας; Πόσοι από μας όταν έχουμε την ελάχιστη εικόνα του ποιοί είμαστε, δεν επιτρέπουμε αυτή την ακτίνα φωτός να πάει πέρα από μια φοβισμένη συνειδητοποίηση και να καταδυθεί στην καρδιά μας, να ψάξει στις πιο σκοτεινές γωνιές της, εκεί όπου δεν έχει διεισδύσει το φως, που η αγάπη δεν έχει ποτέ φτάσει, εκεί που δεν έχει ακουστεί ποτέ η αλήθεια; Πόσοι από μας είναι αρκετά τίμιοι για να κρίνουν τους εαυτούς τους, τις πράξεις τους στο φως της αλήθειας;

Είμαστε όλοι παράλυτοι: Παράλυτοι εξαιτίας του φόβου, των υπολογισμών, εξαιτίας της απόφασης να μην βλέπουμε, επειδή φοβόμαστε αυτό που ίσως δούμε. Ακόμα φανταζόμαστε όλοι ότι μπορούμε να ζήσουμε τη ζωή ενός παραλυτικού και να πεθάνουμε υγιείς. Ότι ίσως ζήσουμε μια ολόκληρη ζωή χωρίς να έχουμε δει ποτέ την αλήθεια, να σταθούμε ενώπιον του Θεού, που είναι η Αλήθεια και να μας δεχτεί. Δεν είναι ζήτημα του Θεού να μας απορρίψει! Το θέμα είναι ότι θα ανακαλύψουμε ξαφνικά με τρόπο, ότι δεν έχουμε καμιά θέση στο βασίλειο της Αλήθειας, στο βασίλειο της τολμηρής Αλήθειας, της ομορφιάς, της ηρωικής ομορφιάς.

Ας προβληματιστούμε πάνω σ' αυτό· ας μην σκεφτόμαστε τον άνθρωπο που ήταν παράλυτος και του οποίου η πίστη ενεργοποίησε τη δύναμη του Θεού να τον θεραπεύσει· ας σκεφτούμε τη δική μας παραλυσία. Σε μια από τις τελευταίες μου ομιλίες, ρωτήθηκα από κάποιον· «γιατί το τελευταίο σας κήρυγμα ήταν τόσο αυστηρό;» Μπορώ να απαντήσω με κάθε τιμότητα: επειδή επί μήνες έψαχνα την ψυχή μου, ήλθα αντιμέτωπος με τη συνείδηση μου, και βλέποντας με τρόμο ότι ζω ένα ψέμα, ότι δεν είμαι Χριστιανός σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, ότι δεν με καταδικάζει μόνο το Ευαγγέλιο, αλλά αυτό που μοιάζει να είμαι σαν Χριστιανός. Ναι, αυτό που εννοώ είναι αυτό που νοιώθω για τον εαυτό μου· αλλά νοιώθετε παρόμοια πράγματα, ακόμα και αν είστε απείρως πιο άξιοι για τον Θεό από εμένα; Δεν νοιώθετε ότι, όλοι, περισσότερο η λιγότερο, αμαρτάνουμε κατά τον ίδιο τρόπο, ότι όλοι προδίδουμε τον εαυτό μας που καλείται να γίνει αποκάλυψη της ζωής του Θεού, μια ορατή εικόνα, μια θεϊκή παρουσία που ενσαρκώνεται στην ψυχή, στο σώμα, σε έργα και λόγια, σε σκέψεις και αισθήματα, σε προθέσεις και αποτελέσματα- δεν το βλέπουμε αυτό; Εγώ το βλέπω! Και αυτό που λέω δεν είναι παρά μια εξομολόγηση- ναι μια εξομολόγηση που απευθύνεται σε όλους εσάς: αυτό είναι που βλέπω στον εαυτό μου- εξετάστε τον εαυτό σας: ίσως έχουμε ακόμα χρόνο να γίνουμε αληθινοί και πραγματικοί όπως ο Θεός μας θέλει, να γίνουμε ο,τι ονειρεύεται για μας ο Θεός, να ανταποκριθούμε στην αγάπη Του όχι προδίδοντας τον εαυτό μας, ο ένας τον άλλον και Εκείνον.

Και υπάρχει ελπίδα• υπάρχει ελπίδα επειδή ο Θεός έχει τη δύναμη να θεραπεύει, ο Θεός έχει τη δύναμη να συντρίψει την παράλυση μας εάν στραφούμε σ' Εκείνον με πίστη, ελπίδα και κουράγιο! Αμήν.

Άγιοι Πρόχορος, Νικάνωρ, Τίμων και Παρμενᾶς οἱ Ἀπόστολοι καὶ Διάκονοι

«Ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ἡμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος». Ὅποιος, δηλαδή, θέλει νά γίνει μέγας μεταξύ σας, εἶπε ὁ Κύριος, ἄς εἶναι ὑπηρέτης σας καί ἄς μαθαίνει νά γίνεται ἐξυπηρετικός στοὺς ἄλλους.

Σ' αὐτή τήν κατηγορία ἀνθρώπων ἀνήκαν καί οἱ ἀπόστολοι – ἀπό τοὺς 70 μαθητές τοῦ Κυρίου – Πρόχορος, Νικάνωρ, Τίμων καὶ Παρμενᾶς. Αὐτοί ἦταν μεταξύ τῶν ἐπτὰ ἐκλεγμένων διακόνων τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων (Πράξ. στ' 5).

Τό ἔργο τους ἦταν νά ὑπηρετοῦν καί νά ἐπιστατοῦν στή διατροφή τῶν ἀπόρων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερα τῶν ὀρφανῶν καί τῶν χηρῶν. Ἀλλά ὑπηρετοῦσαν καί στή διάδοση τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Οι γραπτές πληροφορίες για τον **Ἅγιο Πρόχορο** εἶναι ελάχιστες. Η μοναδική αναφορά του ονόματος του γίνεται στις Πράξεις των Αποστόλων, ως ενός από τους επτά Διακόνους, τους οποίους χειροτόνησαν οι Απόστολοι.

Πέραν του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων δεν υπάρχει καμία άλλη αναφορά του ονόματος του σ' επίσημο έγγραφο. Περισσότερες πληροφορίες βρίσκουμε στο Απόκρυφο ἔργο "Πράξεις, ἤτοι περίοδοι του Αγίου Ιωάννου και Ευαγγελιστοῦ, συγγράφοντος του μαθητοῦ αὐτοῦ Προχόρου". Σύμφωνα με το εν λόγω βιβλίο, χειρόγραφο του οποίου εποχῆς βου αἰώνα σώζονται στη Μονή μας, ο Πρόχορος παρουσιάζεται ως μαθητής και ακόλουθος του Αποστόλου Ιωάννη στην Μικρά Ασία, στην Ἐφεσο και στην Πάτμο. Αναφέρεται επίσης ότι κατά την στιγμή του οράματος της Αποκάλυψης ἦταν παρών και κατέγραφε, ὅσα του υπαγόρευε ο Ιωάννης. Η παρουσία του Προχόρου παρότι δεν εξακριβώνεται ἀπό ἐγκυρη πηγή, ενισχύεται ἀπό την απεικόνιση της στην Ορθόδοξη εικονογραφία, η οποία τρόπον τινά αποκρυσταλλώνει τη μη καταγραφείσα παράδοση. Μετά την ανάκληση του Ιωάννη ἀπό την εξορία τον συνοδεύει στην Ἐφεσο και στην συνέχεια κατόπιν συστάσεως του Ιωάννη μεταβαίνει στη Νικομήδεια, όπου χειροτονείται Επίσκοπος και υφίσταται μαρτυρικό θάνατο.

Ὁ Τίμων, ἀναγράφεται στόν κατάλογο τῶν Ἁγίων της Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καί ως Τίμων ὁ Ἱερόδουλος, ἀπό τό χωριό Λαμπαδιστοῦ, τον οποίο εἴλκυσε στή χριστιανική πίστη ὁ ἀπόστολος Βαρνάβας, ὅπως καί τόν ἄλλο Ἱερόδουλο Ἀριστίωνα (βλ. *Χάκκεττ, Ἱστορία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Κύπρου, τόμ. Β΄, σελ. 167, 210, μετάφραση Χ. Παπαϊωάννου*). Υπέστη μαρτυρικό θάνατο στά Βόστρα τῆς Ἀραβίας, ὅπου εἶχε σταλεῖ νά ὑπηρετήσῃ τό Εὐαγγέλιο.

Ὁ Παρμενάς, ἦταν ἓνας ἀπό τους επτά πρώτους διακόνους, ἔκτος στη σειρά, (Πράξεις 6:5), τον οποίο ἐξέλεξε η ἐκκλησία της Ἱερουσαλήμ για να διακονεῖ στα γεύματα και να μεριμνά για τις χήρες και τους φτωχοῦς (Πράξεις 6:1-6), μετά ἀπό υπόδειξη των δώδεκα ἀποστόλων. Εἶχε καλή φήμη και ἦταν γεμάτος ἀπό τη σοφία του Αγίου Πνεύματος (Πράξεις 6:3). Η ἐκκλησία ἀφού ἔφερε τους διακόνους μπροστά στους ἀποστόλους, προσευχήθηκε γι αὐτούς και ἔβαλε τα χέρια πάνω στα κεφάλια τους (Πράξεις 6:6). Η παράδοση ἀναφέρει ὅτι μαρτύρησε στους Φίλιππους.

Ὁ Νικάνωρ, πέθανε στήν Ἱερουσαλήμ, ἐκτελώνοντας τό διακονικό του ἔργο. Κηδεύθηκε ἀπό τούς ἴδιους τούς Ἀποστόλους, κάτω ἀπό τό πένθος ὅλης της Ἐκκλησίας, τήν ὁποία ὑπηρέτησε μέ ζῆλο καί ἐπιτυχία.

Ἔτσι, ὁ καθένας χωριστά, ἀναδείχθηκε «πιστός διάκονος ἐν Κυρίῳ». Δηλαδή πιστός διάκονος στό ἔργο τοῦ Κυρίου.